The Hound at Work

Nederlandse versie

Nathalie van Donzel

Copyright © 2019 Nathalie van Donzel

Alle rechten voorbehouden.

Voor mijn vader die mij heeft geleerd om te leren

Mijn vader was een wetenschapper in hart en nieren. Ik heb heel veel van hem geleerd. Daarom draag ik het boek aan hem op. Mede dankzij hem ben ik een stabiel persoon geworden. Hij heeft me geleerd hoe ik mijn omgeving moet observeren en vooral af moet gaan op feiten.

Toen Raynor, onze eerst hond, in ons leven kwam, was mijn vader al vrijwel blind. Van jongs af aan is hij bang geweest van honden. De fijngevoeligheid en het lieve karakter van Raynor hebben ervoor gezorgd dat mijn vader hem accepteerde. Als pup lag Raynor vaak naast mijn vader om door hem geaaid te worden en dat deed hij graag.

In 2017 is mijn vader overleden. Ik kan me heel goed voorstellen hoe graag hij betrokken zou zijn geweest bij onze speuravonturen. Bovendien zou ik geweldige gesprekken met hem hebben kunnen voeren over wat we van deze ervaringen kunnen leren.

DANKWOORD

Dit project had nooit tot stand gekomen zonder mijn dierbare vriendin Jo-Ann Garbutt. Ik wil haar dan ook op de eerste plaats hartelijk bedanken voor haar toewijding, standvastigheid en onuitputtelijke kennis. Verder is zij een van de meest creatieve mensen die ik ken. Zij heeft de foto's gemaakt die horen bij dit project en ze heeft ervoor gezorgd dat alle onderdelen op een logische manier op zijn plaats zijn gevallen. Lieve Jo-Ann, dank je wel!

Mijn speurinstructeur Frans Brouwer heeft indirect een heel grote rol gespeeld bij het realiseren van dit boek. Bij hem hebben Raynor en ik het praktijkspeuren geleerd. Wij genieten nog regelmatig van zijn trainingen. Ik wil Frans vooral hartelijk danken voor zijn rust en geduld.

Mijn zus Monique van Donzel en haar man Frank van 't Hoog wil ik bedanken voor het editen van het manuscript en de interesse die ze hebben in dit project. Maar ook voor de interesse die zij hebben in alles wat mij bezighoudt.

Charley en Morris Mens, die niet kunnen wachten om een rondje te speuren als we langskomen. Bedankt jongens, dat jullie altijd willen helpen, zodat Raynor een nog betere speurhond wordt.

Onze vrienden, Kees en Karin van Belle die vaak met zoveel liefde op Raynor hebben gepast en met wie we meerdere succesvolle speursessies gedaan hebben. Enorm bedankt!

Ik wil graag Natacha Schouten bedanken voor de het samen speuren met Layka. Daar heb ik enorm veel van geleerd en het heeft mede het fundament gelegd voor dit boek.

En Marije Gravemaker, met wie Raynor een wel heel bijzonder band heeft. Marije, bedankt voor het mij leren hardlopen met Raynor. Hierdoor is zijn concentratievermogen enorm verbeterd, wat weer bevorderend werkt voor het praktijkspeuren.

Laat ik vooral mijn moeder niet vergeten. Voor de gastvrijheid en de liefde die ze heeft voor Raynor. Het wekelijkse gekookte ei, wat echt een traditie is geworden, draagt zeker bij aan Raynor's speurprestaties….

Ten slotte wil ik Gertjan Klinkenberg bedanken voor het feit dat hij er altijd is en mij met beide benen op de grond houdt. Bovendien heeft hij een actieve bijdrage geleverd. Een van de verhalen komt van zijn hand. Geïnspireerd door de grappen en grollen van Raynor, zijn allerbeste vriend.

INHOUDSOPGAVE

	Introductie	1
1	Verwachtingen	2
2	Speuren voor gevorderden….	5
3	“Zoek het uit!”	9
4	Keuzestress	12
5	Macho Man	15
6	Niets is wat het lijkt	19
7	Nu even niet…	23
8	Team Building	26
9	Succes verzekerd	30
10	Shortcuts	33
11	Learning & Development	36
12	“VID” (Very Important Dog)	39
13	Hardloophond	42
14	Wauw…	45
15	"Ik weet het niet"	48
16	Zo vrij als een vogel	51
17	Hoog bezoek	54

18	Rosie	57
19	Lucky Lucas	60
20	Lijdend Voorwerp	63
21	"Ik zeg het alleen maar"	66
22	“Jij bent niet….mijn favoriet”	69
23	“Ochtendhond”	72
24	“Een ei hoort erbij”	75
25	Diversiteit	78

INTRODUCTIE

Ik was enorm enthousiast over de pup die we bij de fokker hadden uitgekozen. Er was een bijzondere periode in mijn leven aangebroken. Thuis hadden we alle mogelijke voorbereidingen getroffen om onze eerste hond te verwelkomen. We leerden hem non-stop over de huisregels en speelden regelmatig met hem.
Al snel werd duidelijk hoe slim Raynor was en ik werd me bewust van de verschillende mogelijkheden om hem te trainen. Na een gedegen puppytraining, gevolgd door een jongehondencursus, gingen we praktijkspeuren. Dit is voor hem een geweldige manier om te leren. Zelf leren we hier ook veel van.
Raynor heeft inmiddels twee certificaten gehaald en ik ben heel trots dat hij kan worden opgeroepen wanneer iemand als vermist is opgegeven.
Ik ben begonnen met het opschrijven van onze speuravonturen en ben door anderen aangemoedigd dat te blijven doen. Een goede vriendin van me, Jo-Ann Garbutt, heeft me gewezen op de parallellen tussen praktijkspeuren, groepsdynamiek en leiderschap. Er zijn inderdaad veel verbanden te leggen tussen speuren, teams en leiders waar we veel van kunnen leren.

1 VERWACHTINGEN

Ik ben geboren in Friesland en kom uit een grote familie met negen broers en één zus. Wat er van ze geworden is weet ik niet, maar ik mis ze niet. Inmiddels woon ik al jaren vlakbij de duinen en de zee, in een huis met een tuin. Hoewel er voor honden geen leerplicht is, moest ik toch naar school. Om van speelse pup uit te groeien tot een fatsoenlijke, sociale en hulpvaardige hond, is het belangrijk om een goede opleiding te volgen. Op school deed ik erg mijn best en probeerde meestal om het beste jongetje van de klas te zijn. Maar soms was het moeilijk om te luisteren en stil te zitten en fantaseerde ik dat ik achter de konijntjes in de duinen aanzat. Dan werd er gemopperd en zeiden ze dat ik beter mijn best moest doen.
Toen ze vonden dat ik genoeg had geleerd, was het tijd geworden voor iets nieuws. We gingen praktijkspeuren. Ik was eigenlijk pas net volwassen, maar mijn baasjes waren ervan overtuigd dat ik het in me had om te leren speuren. Toen gingen we naar het bos.
Daar kreeg ik een tuig om met een speurlijn van maar liefst 12 meter lang. Ik moest van de baas naast hem gaan zitten. En wachten. Gelukkig heb ik leren gehoorzamen, want ik houd niet van wachten. De man die we net hadden ontmoet was inmiddels in het bos verdwenen. Na een paar minuten kreeg ik een doekje onder mijn neus geduwd en dat rook precies naar de man met wie de baas had staan praten. Vol overgave riep de baas: 'zoek'. Dat commando kende ik niet, maar ik had het idee dat ik moest gaan lopen. Ik liep voorop en moest bepalen welke kant we op moesten. Dat was nieuw voor me, want de baas bepaalt altijd hoe we lopen. Aarzelend liep ik rechtdoor met mijn neus vlak bij de grond, want ik wil altijd weten hoe mijn omgeving ruikt. Van snuffelen word ik rustig. Zo verken ik mijn omgeving en weet ik of het veilig is voor mijn roedel en mij. De speurlijn stond de hele tijd strak, maar de spanning was niet te hoog. Ik